

Drummi flytur feigdarbod.

1877 þangað

Svo bar til á Gyralbálka 1890, að nýbyrjandi vetravendur, fót hrafn nokkur að venju. Komur
sinnur þá þess veldis komu ein vjór mid börnum sínum upphomnum, voru þáð láttir þessar,
Tugilbjörg, og sonur, er jónas hét. Samtá koman hét Björg, mun kosta þessa þris mosto ^{veg} of þessu til;
kennar hún á gatasta. Voru þá þar til hún mun áttá áro skeld, og þá, er þetta vord.

Gins og eða niatti sjá í bojarhúsum áður fyrrum, var vindurinn upp í manni þess
klusa hússins, sem Björg gausla bjó í á efi háð þess. Þangað kom ein hrafninn, svo að
sagja á hvernig hordid og þur oftar að daga til og nokku, sem lengra líd fram í ver-
tíma og gargodi þar í guld og kerju, og að þá er vintist, jafvel undur í þessu þess
lét þetta enjinn á sig þá eða neinu sleifta. Björg gausla sagdi að einu stundum, er
hrafninn lét sem ofridagast: "Eitthvad er hann að sagja ofur minn, blessaður
hrafninn!"

Það vintist svo efi á, að hrafninn þessi vord að gada henni fyrir fram þar
sorgar líndid, að minni nokkura laga efi jónas, sonur þessar að stíljá við
hann, þar hann dr. utþendi í hunda kots óri langan daginn 12. apríl 1890, ásamt
fólinu minnum áttum.

Eftir þetta sást hvortí neinu hrafnu né heyrðist í húsminni þessum, svo ind yfir
varg.

Reykjavík, 24. júlí 1941

Jónalinn

Trummi Flytur Feigðarvæð.

Um páskaheftid 1890 var svo víð í Eyraþalke á hrafnu nokkur föt að veisja
kennur sínar þungad er veldur kona ein bjó með börnum sínum upp komnum;
kona þát Þjórg Einars dóttir Jónassonar frá Feli í Svartárdal, og börn hennar Guðrún,
Lúgibjörg og Sónar; var hana sjómáður. Heimili þetta var sitt líd þráðilögarta, sem
þungast gat og Þjórg gamla hún mestasta kona. Var og þar til hrisu um áttu ára
stíðid (1889-1895). Þjórg í stofu inder í hrisinu, ásamt hrisu félögum sínum
og fjöndum, er einnig hrisu Jónar, en á eftir hald bjó lengdasonur Þjargar gamla
og börn hennar, sem áður er sagt.

Tímurij

Þetta þeim hluta eftirhaldar hrisins, þar var Þjórg bjó, var ein þýpna upp
er mæri hrisins og settist in hrafnu einu í hrisin kúldi á ein þýpna
þessa og gærgaði hana þar í gærd og kærju. Eftir páskahefti þar hana in kerna
þungad í hrisinu mæri og ávalt lét hana; afu-þýpna. Var þessa þó uppin
gæmna gefin. Þjórg gamla sagði að hrisu stundum: „Gitt hald er hana
að segi áður minna, blessaður hrafnur. Hana er samilaga soargur“.
Og lét svo Þjórg gamla mat til hana in á flakid, en alderi suertu
hrafnur in matum; Gærgaði að hrisu inder in ein þýpna og hrisu síðan,
á vott.

Trummi viku eftir að hrafnur varð þarna fyrst vort, en 12. apríl 1890,
dauðkendi Jónas sonur Þjargar.